

то на жители-тѣ, както напрымѣрь *«церковь божіей сущій въ Коринѣ; церковь Лаодикистскій; церковь Солунскій; церкви Асіи»* и проч. Отъ тѣхъ вземаха поводъ и богопосни-тѣ Отцы на 1-ый-атъ вселенскій Соборъ и сички-тѣ са подписваха въ дѣянїя-та съ именованіе-то на жители-тѣ въ градове-тѣ или епархїи-тѣ. Съици-тѣ же святии Отцы на други Собори са титулуваха и подписваха по именованіе-то на цѣло народно населеніе, както напрымѣрь: Евагрій са титулуваше *Сицилианинъ*; Тимотей: епархїи *Скитскія*; Евстатій: народа *Сарацинскаго*. Освѣиъ това и церковни-тѣ историци на много мѣста наричаха епископи-тѣ по народно-то име, тоестъ «*Оеофилъ, Готскый епископъ бысть въ Никейстѣмъ Соборѣ, подписа собственоручно ... посланїи сего началствовать Улфила епископъ народный.*» И *«небрежитъ бо и Скыты слово, ради вину сію пребудутъ въ сей вѣръ ..... Еще обыгаи естъ здѣсь всему народу церкви, единъ надзирати.* Не е прочее истинно слово-то на патріаршія-та, че Церква-та никогда не е правила разлика на *народности*; защото, както това също-то добръ повтаря, нейный-тѣ основатель извика сички-тѣ народи на една и съща-та вѣра, и сходно съ това нѣгови-тѣ Апостоли учредиха народни-тѣ церкви, за да са управляватъ духовно, за да *«работятъ вси на Господа»* споредъ Исаїа; и тѣй природно и естествено са породиха всички-тѣ церкви, *«вси церкви язычныя»* за които спомѣнува апостоль-атъ, както вышерекохме. Съ този начинъ са остановиха и до нынѣ съществувать народны-тѣ церкви, на Римляни-тѣ въ Римъ, на Гръцы-тѣ въ Константинополъ, въ Еллада, Кипросъ и по други-тѣ мѣста, на Руси-тѣ въ Киевъ и Петерс-